

Arrest

nr. 73 575 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 23 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. TIELEMAN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen stellen dat onderhavige vorderingen gericht tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 25 oktober 2011 eveneens een beroep inhouden tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partijen maken evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Achkhoy-Martan, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenote M. T. (...). In februari 2002 trok uw broer A. (...) naar de rebellen om de wapens op te nemen. Tussen 2002 en 2005 werd u, bij zachtsta's, vier keer naar de kommandatura meegenomen voor ondervraging. Op 15 december 2005 werd u op straat gegrepen door onbekenden en naar een onbekende locatie gebracht. U werd op 2 mei 2007 opnieuw vrijgelaten. Gedurende deze periode werd u vastgehouden in een put, waar u enkel uit werd gehaald voor ondervragingen. De onbekenden ondervroegen u over uw broer. Hierbij werd u ook mishandeld. Uiteindelijk gaven ze te kennen dat ze u zouden vrijlaten indien er geld betaald zou worden. In eerste instantie gaf u het adres van uw ouders op. Toen bleek dat daar niemand aanwezig was, gaf u hen het adres van de ouders van uw moeder. Uw grootvader zorgde voor het gevraagde bedrag, waarna u werd vrijgelaten. Na uw vrijlating trouwde u met uw huidige echtgenote en u kende een normaal leven. Op 24 december 2008 kwam uw buurman naar uw werk om u te waarschuwen dat er mannen in zwarte uniformen aan uw huis stonden. U ging hierop naar uw vrouw, die op dat moment bij haar moeder was. Jullie gingen samen met haar broer naar Grozny om treintickets te kopen. Daarna bracht u uw vrouw en haar broer terug. U overnachtte in de auto, uw vrouw bij haar moeder. De volgende dag zijn u en uw vrouw uit Tsjetsjenië vertrokken. Via Moskou en Wit-Rusland reisden jullie per trein naar Polen, waar jullie asiel aanvroegen. Zonder een beslissing af te wachten, vertrokken jullie op 10 juni 2009 naar België, waar uw moeder A. T. (...) (OV 6.075.392) en uw broer K. T. (...) (OV 5.971.053) reeds woonden. U vroeg asiel aan op 10 juni 2009. Gezien jullie eerder asiel hadden aangevraagd in Polen werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 januari 2010. Jullie verlieten het land niet en vroegen opnieuw asiel aan op 25 februari 2011. Op 6 maart 2010 werd het huis waar u woonde tot ontploffing gebracht. Uw vader kreeg van de lokale prefect te horen dat hij het incident beter niet kon laten onderzoeken.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde Tsjetsjenië te hebben verlaten nadat op 24 december 2008 mannen in zwarte uniformen naar uw huis waren gekomen. Uit schrik om opnieuw gearresteerd te worden besloot u onmiddellijk te vluchten. (CGVS d.d.01/06/2011, p.7) Na uw vrijlating in mei 2007 tot die dag had u geen problemen gekend in Tsjetsjenië. U werkte in een garage en had er tot dan toe niet aan gedacht om uit Tsjetsjenië te vertrekken. U stelde daarbij dat u waarschijnlijk in Tsjetsjenië was blijven wonen indien dit incident op de 24e niet zou zijn gebeurd. (CGVS, p.7-8) Ook uw echtgenote gaf aan dat jullie voor die datum een normaal leven leidden en niet van plan waren geweest om Tsjetsjenië te verlaten. (T. (...) – CGVS, p.8, 9).

Er werden echter meerdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote vastgesteld met betrekking tot de feiten van 24 december 2008.

U verklaarde dat u die dag op het werk werd gewaarschuwd door uw buurman. Nadien zou u naar uw schoonmoeder gegaan zijn, waar uw vrouw op dat moment was; zouden jullie naar Grozny gegaan zijn om treintickets te komen; zou u uw vrouw terug naar haar moeder hebben gebracht; en zou u in uw auto overnacht hebben. Jullie zouden niet meer naar huis teruggekeerd zijn nadat u op uw werk gewaarschuwd was. (CGVS, p.12-13) Uw echtgenote gaf echter een volledig andere versie van dezelfde feiten. Zij verklaarde dat u haar na uw werk kwam ophalen bij uw moeder; dat jullie naar huis gingen; dat de buurman toen vertelde dat er mensen waren langsgekomen die op zoek waren geweest naar u; en dat u haar nadien terug naar haar moeder had gebracht en daarna tickets ging kopen. Volgens haar had u voor jullie thuiskomst niets vernomen van de buurman. (T. (...) – CGVS, p.8, 9) Hiermee geconfronteerd, bleef u bij uw versie van de feiten (CGVS, p.13) waardoor de tegenstrijdigheden niet opgeheven worden.

Deze tegenstrijdigheden betreffen de feiten die de aanleiding vormden voor jullie onverwachte vertrek uit Tsjetsjenië en raken bijgevolg aan de kern van uw asielrelaas. Aangezien de versies van u en uw echtgenote van deze feiten in ernstige mate uiteenlopen en elkaar tegenspreken, wordt de geloofwaardigheid ervan in zeer ernstige mate ondermijnd.

Daarnaast werd een inconsistentie vastgesteld in de verklaringen van uw echtgenote. In eerste instantie verklaarde zij dat jullie internationale paspoorten aanvroegen in november 2008. (T. (...) – CGVS, p.5) Later, gevraagd naar de reden waarom deze paspoorten werden aangevraagd, stelde zij dat jullie dit deden om naar Europa te komen. Zij bevestigde daarna dat deze paspoorten werden aangevraagd nadat de problemen terug begonnen waren. (CGVS, p.10) Echter, jullie zouden pas besloten hebben om te vluchten na de feiten van 24 december 2008 (supra). Geconfronteerd met de inconsistentie in haar verklaringen, stelde uw echtgenote dat jullie de paspoorten aanvroegen voordat de problemen begonnen, in december 2007. Zij stelde hierbij dat haar kennis van het Russisch niet goed genoeg was en ze de vragen niet goed had begrepen. (T. (...) – CGVS, p.11) Dit laatste kan echter niet als verklaring voor de vastgestelde inconsistentie worden aanvaard. Immers, aan het begin van het gehoor werd zij er op gewezen om aan te geven als zij een vraag niet had begrepen. Zij had dit bij de betreffende vragen niet gedaan. Bovendien komen haar gewijzigde verklaringen – dat de paspoorten bekomen werden in 2007- nog steeds niet overeen met uw verklaringen ter zake, namelijk dat jullie deze bekwamen drie à vier maanden voor jullie vertrek (CGVS, p.5), i.e. in augustus of september 2008. Bovendien verklaarde uw echtgenote nog, gevraagd waarom jullie de paspoorten dan aanvroegen in 2007, dat jullie dit zomaar deden. (T. (...) – CGVS, p.11) Naast het feit dat dit een andere reden is dan degene die zij eerst had opgegeven (supra), komt ze ook niet overeen met de door u opgegeven reden. U stelde immers dat dit was omdat u van plan was om een eigen zaak op te starten. (CGVS, p.6)

Deze inconsistentie met betrekking tot het moment waarop en de reden(en) waarom jullie internationale paspoorten aanvroegen, maakt een juiste inschatting van de motieven van jullie vertrek verder onmogelijk.

Verder werden er een tegenstrijdigheid vastgesteld in jullie beider verklaringen omtrent de aanvraag en aflevering van de internationale paspoorten waarmee jullie Rusland verlieten.

U verklaarde dat u deze paspoorten voor uzelf en uw vrouw bekwam via een tussenpersoon, aan wie u geld en de nodige documenten af had gegeven. U zou noch voor het aanvragen van de paspoorten, noch voor het afhalen ervan op de paspoortdienst geweest zijn. (CGVS, p.5) Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zij samen met u naar de paspoortdienst ging, zowel om de paspoorten aan te vragen als af te halen. (T. (...) – CGVS, p.5) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bleef u erbij dat uw verklaringen correct waren (CGVS, p.6), hetgeen geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid opheft.

Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees voor vervolging. U stelde immers dat u niet zelf naar de paspoortdienst wilde gaan omdat u schrik had om naar de politie te gaan. (CGVS, p.5) Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd ook dat elke paspoortaanvraag wordt beoordeeld door de Federale Veiligheidsdienst (FSB) alvorens een paspoort

wordt afgeleverd. Bijgevolg is het van groot belang bij de beoordeling van de verklaarde vrees voor vervolging om een eenduidig beeld te hebben van de omstandigheden waarin een internationaal paspoort werd bekomen.

Wat betreft uw verklaring als zou de woning waarin jullie verbleven hebben zijn opgeblazen, ten slotte, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen objectieve bewijzen van dit incident neerlegt. U legde twee foto's neer waarop een gedeeltelijk vernield huis te zien is. (CGVS, p.4) Echter, uit niets kan afgeleid worden dat dit de woning is waarin u zelf had gewoond, noch dat het hier een intentionele daad betrof. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent zeer vaag. Zo weet u niet wie uw woning zou hebben opgeblazen, hoewel dit overdag gebeurd is, noch kon u zeggen met welk doel dit zou zijn gebeurd. U uitte enkel het vage vermoeden dat het wel iets met uw problemen te maken moest hebben. U kon dit echter niet concretiseren. Nochtans hebt u erna nog contact gehad met uw vader. (CGVS, p.14) Dergelijke vage verklaringen omtrent een feit dat volgens u rechtstreeks verbonden zou zijn met uw eigen problemen, is weinig aannemelijk te noemen.

Wat betreft het feit dat uw moeder en broer in België erkend werden als vluchteling, dient vooreerst opgemerkt te worden dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. De asielaanvragen van uw (destijds minderjarige) broer en uw moeder werden onder meer beoordeeld in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Wat uw persoonlijke vrees voor vervolging betreft, dient te worden gewezen op uw verklaringen dat u tot 24 december 2008 er niet aan gedacht had om Tsjetsjenië te ontvluchten. (supra) Gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de feiten op 24 december; en gelet op de vaststellingen met betrekking tot het aanvragen en verkrijgen van jullie internationale paspoorten, dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, in zoverre zij nog niet eerder besproken werden, vermogen niet om bovenstaande conclusie te wijzigen. De interne paspoorten van u en uw echtgenote, jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, en de geboortecertificaten van uw kinderen bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit en familiebanden die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest op uw naam, opgesteld door een arts in België, dat door u neergelegd werd bevat een opsomming van de door de arts vastgestelde letsels. Buiten de vermelding van een steekwonde – waarbij geen nadere toelichting over de omstandigheden wordt gegeven - wordt echter nergens een concrete oorzaak vermeld, zodat dit niet kan aanzien worden als een objectief stavingstuk van de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekende partijen de schending op van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.1. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij niet (voldoende) rekening heeft gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, het gegeven dat verzoekende partijen behoren tot een risicogroep – immers zijn zij familieleden van een strijder – en de vaststelling dat eerste verzoekende partij reeds werd vervolgd.

3.2.4.1.1. Verzoekende partijen betogen dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië erg onrustwekkend is, aangezien de mensenrechtenschendingen er nog steeds schrijnend hoog blijven en deze een willekeurig karakter vertonen. Zij verwijzen naar het arrest nr. 57 220 van de Raad voor Vreemdelingen van 2 maart 2011 om aan tonen dat er een “*hoog niveau van het risico van vervolging bestaat voor de bevolking van Tsjetsjenië in het algemeen*”, daar er nog steeds op grote schaal schendingen van de mensenrechten plaatsvinden en er nog steeds straffeloosheid heerst. Ook refereren verzoekende partijen aan een passus uit het rapport: “*Legal remedies for human rights violations in the North-Caucasus region*” van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa d.d.

4 juni 2010, waarin wordt vermeld dat de situatie in de Noord-Kaukasus, en dan voornamelijk in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan de meest ernstige en meest delicate situatie is wat betreft schendingen van de mensenrechten in de hele geografische regio van de Raad van Europa. Deze vaststellingen worden volgens verzoekende partijen eveneens bevestigd in de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt (Subject Related Briefing “Russische Federatie/Tsjetsjenië” “veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juni 2011). Hun inziens kan men in voornoemd rapport erg onrustwekkende elementen terugvinden die wijzen op een systematische en willekeurige vervolging van burgers. Hiertoe halen zij onder meer enkele passages aan met betrekking tot het aantal arrestaties en verdwijningen dat sedert eind 2008 hebben plaatsgevonden in Tsjetsjenië, waarbij verzoekende partijen in het bijzonder de aandacht wensen te vestigen op de vaststelling dat de cijfers die voorhanden zijn, “slechts het topje van de ijsberg zijn”. Het echte cijfer ligt aldus veel hoger, wat wijst op het willekeurige karakter van de vervolgingen, onderstrepen verzoekende partijen. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen.

3.2.4.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, en dit mede gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Vervolgens wenst de Raad te verwijzen naar de volgende passage uit de bestreden beslissingen:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”

Uit voorgaande motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij bij de beoordeling van de asielaanvragen van verzoekende partijen wel degelijk rekening heeft gehouden met de heersende toestand in hun land. Verwerende partij, die zich baseert op de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 14, “Subject related briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië” “veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, 20 juni 2011) ontkent niet dat er zich in Tsjetsjenië nog veel problemen voordoen op het vlak van mensenrechtenschendingen, die onder meer de vorm aannemen van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen en dergelijke meer. Echter, verwerende partij motiveert op afdoende wijze waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partijen middels hun diepgaande uiteenzetting over de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië evenwel niet aantonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Hoewel zij deze algemene situatie in hun land van herkomst trachten te linken aan hun individuele en persoonlijke situatie – zo verklaren zij dat de vervolgingen en foltering die eerste verzoekende partij heeft ondergaan volledig passen binnen de huidige Tsjetsjeense context – oordeelde verwerende partij dat hun houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot hun reële individuele situatie te achterhalen, wat de Raad bevestigt, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er aldus niet in slagen de individualisering van hun actuele vrees aan te tonen.

3.2.4.2.1. Verzoekende partijen wensen er tevens de aandacht op te vestigen dat zij bovendien behoren tot een groep die specifiek gevisieerd wordt door het repressieve bewind, met name de groep van personen die familie zijn van een rebel. Ook hier halen zij enkele passages aan uit het voornoemde rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa en het “Cedoca-rapport” uit het

administratief dossier om aan te tonen dat familieleden van strijders behoren tot een groep van personen die een specifiek risico lopen op vervolging, omdat zij door de autoriteiten in Tsjetsjenië verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun verwanten. Volgens deze informatie nemen de autoriteiten represaillemaatregelen ten opzichte van familieleden van (vermeende) rebellen. Zo worden verwanten ontvoerd of worden hun huizen in brand gestoken. Verzoekende partijen halen verder nog aan dat uit de *Subject Related Briefing* blijkt dat UNHCR de nationale instanties aanraadt om bescherming te bieden aan familieleden van rebellen, omdat zij een specifiek kwetsbare groep uitmaken. Zij herhalen dat de broer van eerste verzoekende partij zich in 2002 bij de rebellen heeft aangesloten, waarna eerste verzoekende partij verschillende keren werd meegenomen en zij gedurende anderhalf jaar werd vastgehouden. Tevens wordt herhaald dat de moeder en de (andere) broer van eerste verzoekende partij naar België vluchtten en zij hier als vluchteling werden erkend. Deze vervolgingen waarvan eerste verzoekende partij het slachtoffer was, passen volledig in hierboven beschreven regime in Tsjetsjenië waarin opposanten en familieleden van rebellen worden geïntimideerd, ontvoerd, gefolterd en gedood. In dit verband vinden verzoekende partijen het belangrijk erop te wijzen dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat de broer van eerste verzoekende partij zich aansloot bij de rebellen. Verwerende partij ontkent niet dat de broer van eerste verzoekende partij een strijder is en dat verzoekende partijen aldus behoren tot een specifiek kwetsbare groep. Verzoekende partijen wijzen er eveneens op dat, hoewel zij akkoord zijn dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, zij de mening zijn toegedaan dat het vluchtelingenstatuut van de voormelde familieleden erop wijst dat de ganse familie geïmagineerd wordt omwille van de activiteiten van de broer van eerste verzoekende partij. Tenslotte argumenteren verzoekende partijen dat zij foto's hebben kunnen voorleggen van hun verbrande woning, wat een belangrijke aanwijzing is voor de waarachtigheid van hun verklaringen.

3.2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet ontkent dat familieleden van (vermoedelijke) strijders een verhoogd risico lopen om te worden geïmagineerd door de autoriteiten. Desondanks volstaat het gegeven dat verzoekende partijen familieleden zijn van een strijder niet om verzoekende partijen de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien, zoals reeds gezegd in punt 3.2.4.1.2., een individueel onderzoek zich opdringt waarbij de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de familie van een strijder, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal, op basis van een aantal flagrante tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden, *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben kunnen maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren/een reëel risico op ernstige schade te lopen. Het argument van verzoekende partijen dat zij behoren tot een groep van personen die een specifiek risico lopen op vervolging, doet op zich geen afbreuk aan de vaststelling dat aan het voorgehouden asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partijen ook nog verwijzen naar het vluchtelingenstatuut dat aan de moeder en de broer van eerste verzoekende partij werd toegekend, op basis van problemen die zij hebben ondervonden door de activiteiten van de broer van eerste verzoekende partij, wijst de Raad er nogmaals op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld, zoals verzoekende partijen dit eveneens stellen in hun verzoekschrift. Het feit dat familieleden van verzoekende partijen internationale bescherming kregen, betekent dus niet dat verzoekende partijen eveneens automatisch aanspraak kunnen maken op dergelijke bescherming, daar de bewering dat zij een actuele vrees koesteren om door de autoriteiten in Tsjetsjenië te worden vervolgd, afzonderlijk dient te worden beoordeeld. Hierbij verwijst de Raad eveneens naar de motivering van verwerende partij dat de asielaanvragen van de moeder en de broer van eerste verzoekende partij destijds werden beoordeeld in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, die ondertussen gewijzigd is.

Met betrekking tot hun bewering dat de foto's van hun opgeblazen woning een indicatie zijn voor de waarheid van hun verklaringen, constateert de Raad dat in de bestreden beslissingen reeds werd uiteengezet dat uit niets blijkt dat het gedeeltelijk vernielde huis dat te zien is op de foto's de woning is waar verzoekende partijen effectief hebben gewoond, noch dat het hier een intentionele daad betreft. Bovendien zijn de verklaringen van verzoekende partijen hieromtrent zeer vaag, merkt verwerende partij op. Het louter volharden in hun bewering dat de foto's wel degelijk een belangrijke aanwijzing vormen voor de waarachtigheid van hun verklaringen, werpt geen ander licht op de door verwerende partij gedane vaststellingen.

3.2.4.3.1. Een ander element waar volgens verzoekende partijen geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissingen betreft het gegeven dat eerste verzoekende partij reeds vervolgingen heeft

ondergaan in het verleden. In dit verband citeren verzoekende partijen artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en citeren zij deels het arrest nr. 52 337 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 december 2010.

Zoals eerder aangegeven zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat, nu het vaststaat dat de moeder en de broer van eerste verzoekende partij als vluchteling werden erkend in België, het duidelijk is dat zij eveneens bescherming behoeven voor de problemen die zij hebben ondervonden naar aanleiding van de activiteiten van de broer van eerste verzoekende partij.

Verder vinden verzoekende partijen dat de in dit verband gedane opmerking in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen echter hadden aangegeven dat zij tussen mei 2007 en december 2008 een “normaal leven” leidden en dat zij er tot aan de gebeurtenissen in 2008 niet over nadachten om uit Tsjetsjenië te vertrekken, misplaatst. Verwerende partij heeft immers niet ontkend dat eerste verzoekende partij tot vier keer toe werd meegenomen voor ondervraging en dat zij langdurig werd vastgehouden. Verzoekende partijen wijzen erop dat het neergelegde medisch attest, dat eenvoudigweg terzijde werd geschoven door verwerende partij, overigens een belangrijke aanwijzing vormt voor de waarachtigheid van hun verklaringen omtrent voormelde feiten. Nu het vaststaat dat eerste verzoekende partij reeds werd vervolgd, is er volgens verzoekende partijen wel degelijk een duidelijke aanwijzing dat hun huidige vrees voor vervolging gegrond is. De commissaris-generaal beperkt zich echter ten onrechte tot de gebeurtenis van 24 december 2008, stellen verzoekende partijen. Zij benadrukken dat deze gebeurtenis niet op zichzelf staat en evenmin de kern betreft van hun relaas. Verzoekende partijen verduidelijken dat zij, nadat eerste verzoekende partij werd vrijgelaten in 2007, een relatieve rust hadden gevonden. Desalniettemin was het vermoeden dat de vervolgingen opnieuw zouden aanvangen voor verzoekende partijen voldoende om hun land van herkomst onmiddellijk te verlaten. Het feit dat verzoekende partijen niet eerder zijn gevlucht kan hen aldus niet worden verweten. Zij betogen dat de onbetwistbare voorbije vervolging onmiskenbaar hun toekomst blijft beïnvloeden en dat zij het land hebben verlaten van het moment dat de angst om opnieuw te worden “gevangen” hen te veel werd.

3.2.4.3.2. De Raad wijst er nogmaals op dat het verwijzen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig is, nu aan deze beslissingen geen precedentswaarde kan worden toegekend.

Wat betreft hun verwijzing naar het vluchtelingenstatuut dat aan de broer en aan de moeder van eerste verzoekende partij werd toegekend, verwijst de Raad naar hetgeen hierover werd uiteengezet in punt 3.2.4.2.2.

De Raad verwijst, wat betreft hun betoog dat de feitelijkheden die hebben plaatsgevonden op 24 december 2008 niet de kern van hun relaas uitmaken, naar de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij er, tot 24 december 2008, na haar vrijlating niet aan had gedacht om Tsjetsjenië te verlaten, dat zij waarschijnlijk niet vertrokken waren indien het incident op 24 december 2008 niet had plaatsgevonden en naar de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij voor die datum een normaal leven leidden en niet van plan waren om uit Tsjetsjenië weg te gaan (administratief dossier, stuk 3A, p 7-8 en stuk 3B, p. 8-9). Nu verzoekende partijen slechts naar aanleiding van de gebeurtenissen op 24 december 2008 hebben beslist om hun land te verlaten, kunnen zij niet volhouden dat desbetreffend incident niet behoort tot de kern van hun relaas. Derhalve slagen verzoekende partijen er niet in om aangaande belangrijke vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren. Daarenboven vormen de vaststellingen dat verzoekende partijen te kennen hebben gegeven vanaf de vrijlating van eerste verzoekende partij in mei 2007 tot eind december 2008, ruim anderhalf jaar, geen problemen te hebben gekend in Tsjetsjenië en zij er ook niet aan dachten om hun land te verlaten en dat aan hun laatste vervolgingsfeiten, die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit Tsjetsjenië, totaal geen geloof kan worden gehecht, gelet op de verschillende tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partijen in dit verband hebben afgelegd, goede redenen om aan te nemen dat de voorgehouden daden van vervolging of die een ernstige schade impliceren, zoals deze beschreven tussen december 2005 en mei 2007 – daargelaten de vraag of ook hier enig geloof kan worden aan toegekend – zich niet opnieuw zullen voordoen, zoals vereist met toepassing van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar het neergelegde medisch attest van eerste verzoekende partij dat volgens hen een belangrijke aanwijzing vormt voor de waarachtigheid van hun verklaringen en zij de commissaris-generaal verwijten dit attest eenvoudigweg terzijde te hebben geschoven, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal dit document wel degelijk in acht heeft genomen, doch tot het besluit kwam dat aan zulk attest geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verwerende partij stelt dat het attest een opsomming bevat van de door de arts vastgestelde letsels en dat er nergens een concrete oorzaak in wordt vermeld, zodat het niet kan worden aanzien als een objectief bewijsstuk voor de problemen die eerste verzoekende partij heeft meegemaakt. Ook hier stelt de Raad dat het louter volharden in de bewering dat aan het bijgebrachte bewijsstuk wel bewijswaarde dient te worden gehecht geen soelaas biedt.

3.2.5.1. Verzoekende partijen zijn van oordeel dat hen het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, dat zijn oorsprong vindt in de bewijsregels van de Conventie van Genève en de Kwalificatierichtlijn. Verwijzend naar het UNHCR *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* en de UNHCR nota *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”*, wijzen verzoekende partijen erop dat, hoewel de asielzoeker uiteraard steeds de waarheid dient te vertellen, men er rekening mee moet houden dat de asielzoeker door traumatische gebeurtenissen niet altijd vrijuit zal durven spreken en zich bovendien niet altijd alles zal kunnen herinneren. Daarom kunnen vaagheden en onduidelijkheden nooit een beslissende factor zijn bij het nemen van een beslissing. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat volgens het UNHCR ondersteunende bewijzen welkom zijn, maar dat van asielzoekers niet kan worden verwacht dat ze alle nodige bewijzen kunnen voorleggen. Bovendien dient de bewijslast te worden gedeeld, nu de asielinstanties van hun kant tevens het relaas dienen te onderzoeken. Derhalve kan ook een gebrek aan bewijs niet leiden tot de weigering van het vluchtelingenstatuut.

Verder stellen verzoekende partijen dat, volgens de richtlijnen van het UNHCR en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend indien onder meer het asielrelaas in grote lijnen geloofwaardig is en past binnen de algemene context. Verzoekende partijen trachten duidelijk te maken dat zij aan alle voorwaarden van het voornoemde artikel hebben voldaan. Zo passen de door hen aangegeven feiten binnen de algemene situatie in de Russische Federatie, leverden zij de nodige inspanningen om hun asielrelaas te staven, nu zij enkele stukken hebben voorgelegd die wel degelijk een belangrijke aanwijzing zijn voor de waarachtigheid van hun verklaringen en hebben zij aangetoond dat hun relaas in het algemeen geloofwaardig is, gelet op de *“Tsjetsjeense context”*, hun vroegere vervolging en het feit dat zij behoren tot een risicogroep. Deze vaststellingen wegen niet op tegen de irrelevante tegenstrijdigheden en eigenaardigheden die verwerende partij aanhaalt om hun vluchtrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen.

3.2.5.2. Nopens het betoog dat “vaagheden en onduidelijkheden” nooit een beslissende factor kunnen zijn bij het nemen van een beslissing, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Omtrent de uitleg van verzoekende partijen dat men er rekening mee moet houden dat de asielzoeker door traumatische gebeurtenissen niet altijd vrijuit zal durven spreken, verwijst de Raad naar wat desbetreffend wordt gesteld in punt 3.2.7.2. Hun betoog dat er rekening mee dient te worden gehouden dat asielzoekers zich niet alle zaken kunnen herinneren is volgens de Raad niet relevant, daar hun (opeenvolgende/onderling) tegenstrijdige en vage verklaringen niet kunnen worden goedgepraat door een vergetelheid in hoofde van eerste of tweede verzoekende partij. Zulk excuus werken verzoekende partijen ook niet uit in hun verzoekschrift.

Waar verzoekende partijen verder aanhalen dat een gebrek aan bewijs evenmin kan leiden tot de weigering van het vluchtelingenstatuut, aangezien van asielzoekers niet kan worden verwacht dat ze alle nodige bewijzen kunnen voorleggen en de bewijslast bovendien dient te worden gedeeld, merkt de Raad ten eerste op dat in de bestreden beslissingen – buiten de opmerking dat verzoekende partijen geen objectieve bewijzen bijbrengen van hun bewering dat hun huis zou zijn opgeblazen, wat dan nog dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat eerste verzoekende partij hier vage verklaringen over aflegt – verzoekende partijen niet wordt verweten geen bewijsstukken bij te brengen. De weigeringsbeslissingen zijn in hoofdzaak geschraagd op de vaststellingen dat verzoekende partijen ernstige opeenvolgende/onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot elementen die essentieel zijn in hun vluchtrelaas. Ten tweede herhaalt de Raad dat de bewijslast bij de asielzoekers zelf berust en dat het aan henzelf toekomt om alle elementen bij te brengen om hun persoonlijke asielmotieven te staven en aannemelijk te maken.

Nopens het argument van verzoekende partijen dat zij voldoen aan alle voorwaarden bepaald in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en hen dus het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, verwijst de Raad ten eerste, met betrekking tot hun betoog dat zij de nodige inspanningen leverden om hun asielrelaas te staven, nu zij enkele stukken hebben voorgelegd die wel degelijk een belangrijke aanwijzing zijn voor de waarachtigheid van hun verklaringen, naar de *supra* gedane uiteenzetting hierover, waarbij de Raad nog toevoegt dat de overige door verzoekende partijen bijgebrachte documenten – met name hun interne paspoorten, hun huwelijksakte, het rijbewijs van eerste verzoekende partij en de geboorteakten van hun kinderen – enkel gegevens bevatten betreffende hun identiteit en familiebanden, waaraan niet getwijfeld wordt. Met betrekking tot het verweer dat verzoekende partijen hebben aangetoond dat hun relaas in het algemeen geloofwaardig is, gelet op de

“*Tsjetsjeense context*”, hun vroegere vervolging en het feit dat zij behoren tot een risicogroep, verwijst de Raad eveneens naar de voorgaande besprekingen in het arrest. Omwille van de in onderhavig arrest uiteengezette redenen, komt het de Raad toe te besluiten dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd. Zoals vermeld in punt 3.2.3., kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, *quod non*. Bijgevolg besluit de Raad dat in geen geval het voordeel van de twijfel kan worden toegekend aan verzoekende partijen.

2.2.6.1. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij omtrent de feitelikheden die zich zouden hebben voorgedaan op 24 december 2008, herhalen verzoekende partijen ten eerste dat deze gebeurtenissen niet de kern uitmaken van hun relaas. Ten tweede trachten zij desbetreffende tegenstrijdigheden te vergoelijken door te verklaren dat zij allebei naar Grozny zijn vertrokken om tickets te kopen, maar dat enkel eerste verzoekende partij is uitgestapt om de tickets te kopen.

3.2.6.2. Inzake de herhaling van verzoekende partijen dat desbetreffende gebeurtenissen niet de kern van hun relaas zouden uitmaken, verwijst de Raad naar wat hierover wordt vermeld in punt 3.2.4.3.2.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen er niet in slagen afbreuk te doen aan bovenvermelde tegenstrijdigheid door een *post factum* verklaring te geven over gebeurtenissen die slechts past in de feitelikheden zoals die werden weergegeven door eerste verzoekende partij. Tweede verzoekende partij verklaarde immers tijdens haar gehoor dat zij, nadat zij het slechte nieuws hadden gehoord, door haar echtgenoot terug werd afgezet bij haar schoonmoeder en dat eerste verzoekende partij daarna tickets ging kopen (“*Hij ging tickets kopen en onze spullen ophalen*” administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 3B, gehoorverslag T. M. van 1 juni 2011, p. 9). De Raad stelt vast dat de door verzoekende partijen verschaftte uitleg de flagrante onderling tegenstrijdige verklaringen – zo verklaarde eerste verzoekende partij onder meer dat zij werd gewaarschuwd toen zij op haar werk was en dat zij niet meer naar huis zijn teruggekeerd, terwijl tweede verzoekende partij aangaf dat zij eerst naar huis gingen en dat de buurman toen pas vertelde dat er mensen waren langsgeslagen – niet kunnen goedpraten. Deze worden bijgevolg gehandhaafd.

3.2.7.1. Nopens de tegenstrijdigheid over het moment en de reden van aanvraag van de internationale paspoorten en de manier waarop deze documenten werden aangevraagd en afgeleverd, bevestigen verzoekende partijen dat zij hun paspoorten via een tussenpersoon hebben bekomen, aangezien zij zelf niet naar de bevoegde diensten durfden te gaan. Verzoekende partijen leggen uit dat tweede verzoekende partij schrik had om op het Commissariaat-generaal te verklaren dat ze een persoon hadden omgekocht. Zij vreesde dat verwerende partij hen dit zou verwijten. Verzoekende partijen vragen om geen doorslaggevend belang te hechten aan de foute verklaringen die tweede verzoekende partij uit onwetendheid en ongerustheid heeft afgelegd tijdens haar gehoor. Verzoekende partijen vestigen er de aandacht op dat deze versie van de feiten trouwens kan worden bevestigd door het feit dat er geen stempels van afgifte van de internationale paspoorten in hun interne paspoorten vermeld staan. De commissaris-generaal had, om dit te verifiëren, de paspoorten van verzoekende partijen kunnen opvragen bij de Poolse autoriteiten, die in het bezit zijn van deze documenten.

3.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het komt geenszins overtuigend over dat tweede verzoekende partij, na in de bestreden beslissing geconfronteerd te zijn geweest met deze incoherentie, plots de verklaring van haar echtgenoot bijtreedt, stellende dat zij schrik had om te verklaren dat zij iemand hadden omgekocht om aan internationale paspoorten te geraken. Zich *post factum* eenvoudigweg scharen achter de bewering van haar echtgenoot is echter geenszins van aard om de desbetreffende motivering van verwerende partij in een ander daglicht te stellen. De Raad ziet bovendien niet in waarom tweede verzoekende partij schrik zou hebben gehad om desbetreffend de “*waarheid*” te vertellen nu diens optie om aanvankelijk te

verklaren dat zij samen met haar echtgenoot naar de paspoortdienst ging om paspoorten aan te vragen en op te halen een volstrekt onlogisch alternatief betreft daar het in Rusland algemeen bekend is dat elke paspoortaanvraag wordt beoordeeld door de Federale Veiligheidsdienst (FSB) alvorens er een paspoort wordt afgeleverd en verzoekende partijen verklaren op de vlucht te zijn voor de autoriteiten. Haar echtgenoot, eerste verzoekende partij, heeft tijdens haar gehoor te kennen gegeven zich niet naar zulke diensten te willen begeven uit angst. Het is dan ook verre van plausibel dat tweede verzoekende partij, die verklaart haar land te hebben ontvlucht uit vrees voor vervolging door de autoriteiten, aan de Belgische asielinstanties valselijk zou verklaren dat zij wel eenvoudigweg van deze autoriteiten een internationaal paspoort, waarmee zij het land kon verlaten, zou kunnen verkrijgen.

Waar verzoekende partijen beweren dat deze versie van de feiten trouwens kan worden bevestigd door het feit dat er geen stempels van afgifte van de internationale paspoorten in hun interne paspoorten vermeld staan en dat de commissaris-generaal, om dit te verifiëren, de internationale paspoorten van verzoekende partijen had kunnen opvragen bij de Poolse autoriteiten, merkt de Raad op dat dergelijk argument kant noch wal raakt, nu verzoekende partijen wel hun binnenlandse paspoorten hebben voorgelegd op het Commissariaat-generaal, en uit deze documenten blijkt dat er inderdaad geen stempel van uitgifte werd geplaatst. Om deze bewering te staven, is het derhalve niet noodzakelijk om de internationale paspoorten op te vragen, waarbij de Raad nog opmerkt dat de bewijslast in ieder geval op de kandidaat-vluchtelingen zelf berust en het dus niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om bepaalde bewijsstukken op te vragen voor de kandidaat-vluchteling. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat er geen uitgiftestempels werden geplaatst in hun binnenlandse paspoorten niet afdoende is om deze ernstige tegenstrijdigheid goed te praten. Bovendien dient de motivering van de bestreden beslissingen als geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De weigeringsbeslissingen vinden tevens hun grondslag in andere vaststellingen, zoals onder meer de overige ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot cruciale elementen in het asielrelaas van verzoekende partijen en de verklaringen dat zij, ondanks hun beweringen dat eerste verzoekende partij verschillende keren zou zijn meegenomen voor ondervraging en deze gedurende een lange tijd zou hebben vastgezeten, tot eind december 2008 een normaal leven leidden en zij er niet eens aan dachten om uit Tsjetsjenië weg te gaan.

Verder stelt de Raad nog vast dat bovenstaande uitleg enkel van toepassing is op de inconsistentie die verwerende partij heeft geconstateerd tussen de verklaringen van verzoekende partijen met betrekking tot de wijze waarop zij hun internationale paspoorten hebben aangevraagd en hoe deze documenten werden afgeleverd. Buiten hun betoog dat de door verwerende partij in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden irrelevant zijn en zij onvoldoende zijn om de weigeringsbeslissingen te kunnen dragen (zie *supra*), verschaffen zij geen concrete explicatie voor de tegenstrijdigheden (tussen de opeenvolgende verklaringen van tweede verzoekende partij en tussen de verklaringen eerste verzoekende partij en tweede verzoekende partij onderling) inzake het moment waarop zij de paspoorten hebben aangevraagd en de reden hiervoor. Deze tegenstrijdigheden, die zodanig opvallend zijn dat zij op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun relaas, blijven om die reden behouden door de Raad.

3.2.8. Waar verzoekende partijen nogmaals verwijzen naar het UNHCR "*Handbook*" en naar het reeds aangehaalde rapport van de parlementaire assemblee van de Raad van Europa om erop te wijzen dat een examiner de criteria moet toepassen in een geest van rechtvaardigheid en begrip en de asielinstanties met de grootst mogelijke zorg repatriëringsverzoeken dienen te behandelen in verband met asielzoekers uit de Noord-Kaukasus, ziet de Raad niet in hoe het bijbrengen van betreffende passages een ander licht kunnen werpen op de motivering in de bestreden beslissingen.

3.2.9. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.10.1. Volgens verzoekende partijen onderzoekt verwerende partij de nood aan subsidiaire bescherming voor een familie niet. Deze zwijgen immers in alle talen over hun jonge kinderen. Nochtans is het risico op ernstige schade des te groter voor personen die behoren tot dergelijke kwetsbare categorie. Zij zijn van mening dat, krachtens artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind, een administratieve beslissing het belang van het kind dient te onderzoeken. Het is volgens verzoekende partijen evident dat een onmenselijke behandeling op een andere manier dient te worden onderzocht wanneer het gaat om een kind. Steunend op het Europees Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie wijzen zij erop dat de lidstaten de volgende rechten dienen te respecteren: artikel 2: het recht op leven, artikel 3: het recht op menselijke integriteit en artikel 14: het recht op onderwijs. Verzoekende partijen hameren erop dat de situatie in Tsjetsjenië voor kinderen uitermate gevaarlijk en mensonwaardig is, er een gebrek aan medische en sociale structuren is en veel kinderen er niet naar school gaan. Deze dramatische humanitaire situatie in acht genomen, dienden de bestreden beslissingen zich uit te spreken over het risico bij een terugkeer naar Tsjetsjenië voor elk lid van de familie en niet enkel voor de toekenning van internationale bescherming voor de ouders.

Verder menen verzoekende partijen dat verwerende partij niet eens heeft onderzocht of zij in aanmerking komen voor het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

3.2.10.2. De Raad stelt vooreerst dat, waar verzoekende partijen menen dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag werd geschonden, daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en evenmin ertoe strekken de in het Verdrag opgesomde rechten aan de kinderen van verzoekende partijen te onttrekken. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen. Waar verzoekende partijen vervolgens verwijzen naar de situatie voor hun kinderen bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, wijst de Raad erop dat van asielzoekers mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van hun asielaanvragen op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengen, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van hun vlucht uit het land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen echter noch naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, 2^e asielaanvraag, stukken 10a en 10b) noch tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, 2^e asielaanvraag, stukken 3a en 3b) enig gewag hebben gemaakt van dergelijke problemen. Het *post factum* aankaarten van deze “dramatische humanitaire situatie” voor kinderen in Tsjetsjenië, die het noodzakelijk maakt dat verwerende partij eveneens het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in hoofde van hun kinderen in het bijzonder had moeten nagaan, beschouwt de Raad derhalve niet als een overtuigend argument. De Raad wenst er bovendien op te wijzen dat een loutere verwijzing naar de schrijnende toestand voor kinderen in Tsjetsjenië, niet voldoende is om aan te tonen dat de kinderen van verzoekende partijen effectief bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Zulks dient steeds *in concreto* te worden aangetoond, hetgeen verzoekende partijen hebben nagelaten.

Waar verzoekende partijen tevens aanvoeren dat niet eens is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen vergenoegen zich, steunend op enkele internationale rapporten, te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”*

(wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen trouwens niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*” van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT